

BAYRAMINIZ MÜBÂREK OLSUN (2)

(...dünden devam)

Kur'ân'da anlatılan kurban, hacca ilgilidir. Haccın dışında kurban kesme gereği hakkında kesin delil yoktur. Aslında dört halife hacca gittiklerinde kurban kesmişlerdir ama hacca gitmedikleri zaman bayram için kurban kestikleri sabit değildir. Ne Ebubekir ne Ömer ne Osman ne de Alî hac dışında kurban kesmemişlerdir. Ama şimdilerde kurban kesme yarış haline geldi.

Önemli olan kurban kesmek değil, gönülden Allah'a yakın olmaktır. Yoksa Kur'an'ın ifadesiyle: “*(Kurban edilen) Hayvanların ne etleri ne de kanları Allah'a ulaşır. Fakat sizin takvânız (gönül bağlılığınız) O'na ulaşır..*”

(Hac: 37)

Gönülden bağlılık, Allah'ı sevmek, O'nun sevgisinde yoğunlaşmak, O'na kullukta asla çıkar gözetmemek, İlâhî aşk ile dolu olarak Allah'a yönelmektir.

İbadet saygı ve huzur ile yapılmalıdır. Camilerde Cep telefonlarıyla meşgul olmak uşû'a (manevi saygıya) aykırıdır

Şimdilerde camilerde kimi gençleri görüyoruz ki Cuma veya bayram namazlarında selamın ardından veya namaz aralarında ellerinden cep telefonu düşmüyor. Kardeşim sen oraya namaza geldin, İftitah Tekbiri almak, Allah'tan başka her türlü düşüncüyü arkaya atmak demektir. Cuma veya bayram namazlarında mescid veya camide geçirilecek zaman en fazla bir saattir. Cenabı Hak: “*Beni anmak için namaz kıl!*” (Tâhâ: 14) buyurmaktadır. Cami ibadet yani Allah'ı anma yeridir. Lehv-ü lu'b (oyun, eğlence, chatleşme) yeri değildir. Allah'ı anmak ruhu arındırıp yüceltir. Dünya tutkusu ise ruhun derecesini düşürür. Kur'ân şöyle buyurur:

“*Nefse ve onu biçimlendirene, Ona bozukluğunu ve korun-masını ilhâm edene andol-sun ki: Nefsini (Allah'ı anmakla) yücelten kazanmış, (dünya tutkusuyla) Onu alçaltan da ziyana uğramıştır.*” (Şems: 7-10)

Hız. Peygamber, Müslüman'ı, insanların elinden ve dilinden zarar görmediğı insan, yani tam anlamıyla barışsever, olgun insan şeklinde tanımlamıştır. İnsanlar birbirlerinin organları gibidirler. Bir organın rahatsızlığı, diğer organlara da acı verir
Bir mü'min, kardeşinin sevinç ve üzüntüsünü paylaşmalıdır. İnsanları sevmek, yaratıklara iyilik etmek
mü'minin gayesidir. Halkı sevmek, Yaratana sevmek; yaratılanları
memnun etmek, Allah'ı memnun etmek demektir. Yunus Emre bu gerçeğı:
"Yaratılanı sevdim, Yaratandan ötür!"
şeklinde dile getir-miş-tir. Hız. Peygamber, komşusunun, şerrinden (kötülüğünden) emin olmadığı kimsenin, gerçek mü'min olmadığını vurgulamış, mü'minlere güzel konuşmayı, tatlı dilli olmayı ve tanıdık olsun olmasın herkese selâm vermeyi öğütlemiştir.
"Güzel bir söz (söylemek) ve affetmek, peşinden eziyet (başka kakma) gelen sadakadan iyidir."
(Bakara: 263)
âyeti, en güzel ahlâk prensiplerinden biridir:

Allah sevgisiyle yapılan ibadet insanı manen yüceltir. Yürekta o sevgi olmayınca yapılan ibadet sadece şekilden ibarettir, gerçek ibadet değildir. Gerçek ibadet sahipleri ahlakın doruğuna çıkmış örnek insanlardır. Fuzulî, din konusunda ayrıntılarla uğraşmayı boşa çaba harcamak sayar:

"İlm kesbiyle pâye-i rif'at ârızûy-i muhâl imiş ancak

Aşk imiş her ne var âlemde, İlm bir kîl-ü kal imiş ancak!"

(Yani ilim (fıkıh ayrıntılarını) öğrenerek manen yüksek mevki kazanmaya çalışmak olmayacak bir şeyi istemek demektir. Evrende ne varsa hep sevginin ürünüdür. İlm (din konusunda çeşitli görüşler), şunun bunun dedikodusudur ancak!)

(devamı yarın..)